

NOTA AAN DE VLAAMSE REGERING

Betreft: - Voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie wat betreft passende aandacht door aanbieders van een gebruikersinterface
 - Tweede principiële goedkeuring

Samenvatting

Het is belangrijk dat mediagebruikers toegang hebben tot mediadiensten van algemeen belang: een breed, lokaal, kwalitatief hoogwaardig en origineel media-aanbod. Als deze diensten van algemeen belang echter niet zichtbaar en vindbaar worden gemaakt, zijn ze niet toegankelijk voor de mediagebruiker, en kunnen omroeporganisaties hun belangrijke democratische rol niet meer vervullen met alle mogelijke gevolgen voor de samenleving. Om de toegang tot inhoud van algemeen belang te waarborgen, zijn maatregelen nodig die ervoor zorgen dat mediadiensten en inhoud van algemeen belang voldoende zichtbaar en vindbaar zijn. Artikel 7 bis van de AVMD-Richtlijn biedt de lidstaten de mogelijkheid om in dit verband de nodige maatregelen te nemen. Voorliggend wijzigingsdecreet bevat een regelgevend kader rond passende aandacht voor omroepprogramma's van algemeen belang.

1 SITUERING

A. BELEIDSVELD/INHOUDELIJK STRUCTUURELEMENT/BELEIDSDOELSTELLING

Dit dossier betreft het Beleidsveld Media, Inhoudelijk Structuur Element V. Mediabeleid.

Het Vlaams Regeerakkoord 2024 – 2029 (Parl.St. VI.Parl. 2024-25, nr. 31/1) stelt:

In een veranderend medialandschap is het moeilijker geworden om lokale content te vinden door de invloed van internationale platformen die als "poortwachters" opereren. Daarom is het belangrijk om ervoor te zorgen dat diverse Vlaamse audiovisuele media zichtbaar en vindbaar blijven. Dit om onze Vlaamse cultuur, creativiteit en identiteit te beschermen en te voorkomen dat onze kwalitatieve lokale content verdwijnt in het grote aanbod van internationale spelers. Op basis van het onderzoek door imec-SMIT, VUB werken we een regelgeving uit.

De beleidsnota Media 2024-2029 (Parl.St. VI.Parl. 2024-25, nr. 148/1) stelt in het luik OD V.1.2 *Samen met onze partners garanderen we een dynamisch en evenwichtig omroeplandschap in Vlaanderen*:
Bij de herziening van het mediadecreet zal ik focussen op passende aandacht, zichtbaarheid en vindbaarheid voor audiovisuele en auditieve mediadiensten van algemeen belang in Vlaanderen [...].

De beleids- en begrotingstoelichting (BBT) Media 2026 (Parl.St. VI.Parl. 20242025-265, nr. 13-W/1) stelt onder het luik OD V.1.2 *Samen met onze partners garanderen we een dynamisch en evenwichtig omroeplandschap in Vlaanderen*:

De mediaspelers leveren inspanningen om een duurzaam en kwalitatief lokaal aanbod te garanderen en van de Vlaamse mediasector een sterke economische sector te maken. Het is belangrijk dat dit kan gebeuren in een toekomstgericht regelgevend kader. Het mediadecreet wordt aangepast aan de veranderingen in het medialandschap, rekening houdend met het evoluerende Europese regelgevende kader. In de eerste plaats zal ik verder werken aan een regeling inzake passende aandacht, zichtbaarheid en vindbaarheid voor audiovisuele en auditieve mediadiensten van algemeen belang in Vlaanderen. [...].

Voorliggend ontwerp van decreet bevat een regelgevend kader rond passende aandacht voor omroepprogramma's van algemeen belang.

B. VORIGE BESLISSINGEN EN ADVIEZEN

- De Vlaamse Regering gaf haar eerste principiële goedkeuring aan dit dossier op 4 juli 2025 (VR 2025 0407 DOC.0596/1);
- De Vlaamse Toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens verleende advies nr. 2025/042 op 8 juli 2025.
- De Sectorraad Media van de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media verleende advies op 25 september 2025.
- Kennisgeving 2025/368/BE van de Europese Commissie dd. 9 oktober 2025:
 - Indiening van een uitvoerig gemotiveerde mening uit hoofde van artikel 6, lid 2, van Richtlijn (EU) 2015/1535
 - Indiening van opmerkingen krachtens artikel 5, lid 2, van Richtlijn (EU) 2015/1535

Advies Vlaamse Toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens

De Vlaamse Toezichtcommissie (VTC) voor de verwerking van persoonsgegevens bracht op 8 juli 2025 advies nr. 2025/042 uit over het voorontwerp van decreet. Daarbij formuleerde de VTC de volgende opmerkingen.

1. De VTC stelt dat er bij de opmaak van het decreet over gewaakt moet worden dat elke verwerking die in onderhavige context zal plaatsvinden een rechtvaardigingsgrond vindt in artikel 6 AVG. De VTC verwijst naar de memorie van toelichting die vermeldt: *“Dit artikel heeft betrekking op verwerking van persoonsgegevens door de VRM. De rechtvaardigingsgrond voor de verwerking van persoonsgegevens voor wat betreft de VRM is de uitvoering van taken van algemeen belang (artikel 6(1)(e) AVG) die aan hen worden opgedragen door en krachtens het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie”*. Volgens de VTC volstaat een loutere verwijzing naar de tekst van de AVG echter niet. Wat de verwijzing naar punt e) betreft, moet verduidelijkt worden van welke taak van algemeen belang of openbaar gezag bedoeld wordt.

Repliek: In antwoord hierop kan verwezen worden naar het feit dat het verwerken van persoonsgegevens *in casu* berust op het uitvoeren van een taak van algemeen belang in de zin van artikel 6, 1., e) van de AVG. In de memorie van toelichting wordt dit verder toegelicht, namelijk eindgebruikers toegang verzekeren tot mediadiensten van algemeen belang. Voor alle duidelijkheid zal in de artikelsgewijze bespreking, bij artikel 12 (nieuwe nummering) geëxpliciteerd

worden over welke taken van de VRM het gaat met verwijzing naar artikel 176/14 (nieuwe nummering) eerste en tweede lid van het Mediadecreet.

2. De VTC wijst erop dat er ook sprake is van persoonsgegevens als bedoeld in artikel 9 AVG, namelijk mandaatgegevens, waaruit politieke opvattingen kunnen blijken. Art. 9 AVG verbiedt de verwerking daarvan in principe zodat in de memorie aangegeven dient te worden op welke uitzondering de adviesvrager zich beroept.

Repliek: In antwoord hierop kan gesteld worden dat de mandaatgegevens die worden verwerkt enkel betrekking hebben op de vraag of een persoon al dan niet een specifiek mandaat uitoefent. Er wordt daarbij over gewaakt dat deze verwerking er niet toe leidt dat de politieke voorkeur van de betrokkene kan worden afgeleid. Bijgevolg worden er géén persoonsgegevens verwerkt zoals in artikel 9 van de Algemene Verordening Gegevensbescherming.

3. De VTC is van oordeel dat het doeleinde voor de verzameling en verwerking van persoonsgegevens welbepaald, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigd is.
4. De VTC heeft geen opmerkingen bij het aanduiden van de VRM als verwerkingsverantwoordelijke.
5. De VTC stelt dat de decreetgever, de Vlaamse Regering en de verwerkingsverantwoordelijken moeten nagaan of het uitvoeren van een gegevensbeschermingseffectenbeoordeling (GEB - artikel 35 AVG, artikel 23 Kaderwet) voor de verschillende gegevensstromen al dan niet noodzakelijk is. *In casu* meent de VTC dat het uitvoeren van een GEB aangewezen zal zijn gelet op de lijst van de VTC met verwerkingen waarvoor een Vlaamse bestuursinstantie een GEB moet uitvoeren conform artikel 35,4 van de AVG. De VTC verwijst in dit kader naar het punt: *“3) wanneer er op systematische wijze bijzondere categorieën van persoonsgegevens in de zin van artikel 9 van de AVG, [...] worden uitgewisseld tussen meerdere verwerkingsverantwoordelijken.”*

Repliek: In antwoord hierop kan verwezen worden naar de repliek in punt 2 hierboven. Aangezien er geen persoonsgegevens als bedoeld in artikel 9 AVG worden verwerkt, is een verplichte GEB niet vereist. Bovendien bepaalt de AVG (artikel 35, 3) verplichtend in welke gevallen een GEB dient te worden uitgevoerd door de verwerkingsverantwoordelijke. Het is dus overbodig om dit in een Vlaams decreet of in een besluit van de Vlaamse Regering op te nemen. Indien toch ooit zou blijken dat de verwerking door VRM hieronder valt, zal de VRM een GEB moeten uitvoeren.

6. De VTC is van oordeel dat er voldaan wordt aan het principe van minimale gegevensverwerking.
7. De VTC maakt een voorbehoud inzake de gepastheid van de in het ontworpen artikel 237/25/2 (nieuwe nummering 237/25/6) van het Mediadecreet opgenomen bewaartermijnen. De VTC stelt dat deze in de memorie verantwoord dienen te worden opdat nagegaan kan worden of deze in overeenstemming zijn met de minimale gegevensverwerking.

Repliek: Naar aanleiding van deze opmerking werd in de memorie van toelichting opgenomen wat de verantwoording is voor de bewaartermijn van 10 jaar, en welke verantwoording zal worden gebruikt om de persoonsgegevens na afloop van die termijn te vernietigen c.q. bij te houden.

8. De VTC is van oordeel dat het aanbevolen is om het ontwerp van decreet aan te vullen met de verplichting om de in de artikelen 13 en 14 AVG bedoelde informatie en de in de artikelen 15 tot en met 22 en artikel 34 AVG bedoelde communicatie in verband met de verwerking, op te nemen in de communicatie met de burger zodat de betrokkenen goed geïnformeerd worden over de verwerking van hun persoonsgegevens en het voor de betrokkenen duidelijk is wat hun rechten zijn en tot wie zij zich moeten richten voor de uitoefening van hun rechten.

Repliek: In antwoord op deze opmerking betreffende de transparantiemaatregelen moet erop gewezen worden dat artikel 12 van de AVG, dat bepaalt dat de verwerkingsverantwoordelijke passende maatregelen neemt opdat de betrokkene de in de artikelen 13 en 14 bedoelde informatie en de in de artikelen 15 tot en met 22 en artikel 34 bedoelde communicatie in verband met de verwerking in een beknopte, transparante, begrijpelijke en gemakkelijk toegankelijke vorm en in duidelijke en eenvoudige taal ontvangt, rechtstreeks van toepassing is op eenieder die optreedt als verwerkingsverantwoordelijke. In het dispositief van een regelgevende tekst mogen geen bepalingen voorkomen die andere bepalingen herhalen, zoals bepalingen die alleen een hogere norm in herinnering brengen door die over te nemen of anders weer te geven (omzendbrief VR 2019/4 Wetgevingstechniek). Het ontwerp van decreet werd op dit vlak dus niet aangepast.

9. De VTC wijst erop dat aangezien de gegevens bijzondere categorieën van persoonsgegevens betreffen, een bijzondere aandacht vereist is inzake informatieveiligheid. De VTC somt een aantal voorbeeldmaatregelen op om, waar passend, een op het risico afgestemd beveiligingsniveau te waarborgen.

Repliek: Rekening houdend met deze opmerking zal erover worden gewaakt dat bij het uitvoeren van voorliggend decreet deze opmerkingen worden gevolgd.

Advies Sectorraad Media

De sectorraad Media van de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media bracht op 25 september 2025 een positief advies uit over het voorontwerp van decreet en over het voorontwerp van besluit wat betreft passende aandacht door aanbieders van een gebruikersinterface. De Sectorraad Media maakte de volgende opmerkingen zonder onderscheid te maken tussen het voorontwerp van decreet en het voorontwerp van besluit.

1. Doordat het mediagebruik en de technologie snel evolueren geeft de sectorraad Media aan dat er nood is aan wetgeving die voldoende toekomstbestendig is. Daarom is de sectorraad Media van mening dat het beter is om de principes te verankeren om vervolgens de concretisering ervan uit te werken in een uitvoeringsbesluit. De sectorraad Media stelt bijvoorbeeld dat gebruikersinterfaces van smartphones heden nog buiten de scope van de regelgeving gehouden worden, maar dat het haast onvermijdelijk lijkt dat zij weldra (ook) zullen gelden als een van de voornaamste interfaces die toegang geven tot televisiediensten.

Repliek: Het is absoluut noodzakelijk dat regelgeving toekomstbestendig is. Door het gebruik van de notie 'aanbieder van gebruikersinterfaces' lijkt dat ook het geval te zijn. De definitie is technologieneutraal geformuleerd en lijkt ook nieuwe spelers te kunnen omvatten. In het ontwerp van uitvoeringsbesluit wordt het soort aanbieders die onder de regelgeving vallen iets beperkt, nl. aanbieders van gebruikersinterfaces die toegang geven tot televisie-omroepprogramma's en radio-omroepprogramma's. Aanbieders van gebruikersinterfaces van smartphones vallen onder de definitie van aanbieders van gebruikersinterfaces. In zoverre zij ook toegang geven tot televisie-omroepprogramma's of radio-omroepprogramma's moeten zij aan de verplichtingen uit het wijzigingsdecreet voldoen.

De sectorraad Media heeft gelijk dat, rekening houdend met een snel evoluerend medialandschap, het belangrijk is om principes te verankeren in het decreet en de concretisering op te nemen in een uitvoeringsbesluit. Dat is ook de manier waarop de regelgeving inzake passende aandacht is uitgewerkt. De sectorraad Media moet zich ervan bewust zijn dat er geen onbeperkte delegatiemogelijkheid naar de Vlaamse Regering mogelijk is. Er wordt wel voor gekozen om een artikel met het algemeen principe in te voegen waarin de verplichting tot het verlenen van passende aandacht vervat zit. Op die manier voorziet het mediadecreet in een algemene rechtsgrond om te anticiperen op technologische ontwikkelingen, los van de regeling inzake aanbieders van gebruikersinterfaces die in het wijzigingsdecreet en besluit wordt uitgewerkt. Dit zou de wetgever toelaten om bij de uitbreiding van de bescherming in de context van andere

technologieën of in het geval van technologische evoluties sneller te schakelen door te verwijzen naar het algemene decretale kader. Dit heeft tot gevolg dat de benaming van het nieuwe “Deel III/3. Aanbieders van gebruikersinterfaces” aangepast wordt naar “Deel III/3. Passende aandacht”.

2. In zijn advies stelt de sectorraad Media dat de regelgeving terminologie bevat die te veel interpretatie-afhankelijk is en formuleringen bevat die te weinig rechtszekerheid bieden. Zo zal de VRM moeten beoordelen of uitgaven die nodig zijn om passende aandacht te verzekeren ‘onevenredig hoog’ zouden zijn of wat de invulling van ‘technisch onmogelijk’ is. De sectorraad Media adviseert om werk te maken van een raadpleegbaar richtsnoer dat zowel de VRM als de betrokken spelers enige juridische houvast kan bieden. Ook de scheidingslijn die de decreetgever tracht te trekken om gebruikersinterfaces van bepaalde categorieën van toestellen te vrijwaren van de regelgeving die televisiediensten van algemeen belang prominentie moet geven, is volgens de sectorraad Media niet met vaste hand getrokken: het is beter, zo meent de raad, om de “gebruikersinterfaces die *hoofdzakelijk* toegang geven tot omroepdiensten” welomlijnd en tegelijk toekomstbestendig te omschrijven.

Repliek: Hoewel er begrip is voor de vraag naar bijkomende juridische houvast met betrekking tot begrippen zoals “onevenredig hoge uitgaven” en “technisch onmogelijk” is ervoor gekozen om deze begrippen niet exhaustief of zeer gedetailleerd in de regelgeving te definiëren. Gelet op de snelle technologische evoluties en de voortdurende ontwikkelingen op de markt van gebruikersinterfaces is het aangewezen om het regelgevend kader voldoende toekomstgericht en flexibel te houden. Een te gedetailleerde invulling in de regelgeving zelf zou het risico inhouden dat de bepalingen snel verouderen of onvoldoende rekening kunnen houden met nieuwe technische en commerciële realiteiten. Binnen dit kader komt aan de Vlaamse Regulator voor de Media een belangrijke rol toe bij de toepassing en interpretatie van deze begrippen in concrete dossiers. Daarbij kan de regulator rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en met de evoluties in de markt. In dat verband wordt erop gewezen dat artikel 218, § 2, 14° van het mediadecreet reeds voorziet dat de VRM niet-bindende interpretatieve richtsnoeren kan opstellen met betrekking tot de bepalingen van het decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan. Het staat de VRM vrij om van deze mogelijkheid gebruik te maken indien hij dit nuttig acht om de rechtszekerheid voor de betrokken actoren te vergroten en een consistente toepassing van de regelgeving te bevorderen.

Wat de vraag betreft om het begrip “gebruikersinterfaces die hoofdzakelijk toegang geven tot omroepdiensten” verder te verduidelijken, wordt vastgesteld dat de huidige regeling reeds vertrekt van een ruime omschrijving van het begrip gebruikersinterface. Deze benadering werd bewust gekozen om de regelgeving voldoende toekomstbestendig te maken en te vermijden dat nieuwe vormen van gebruikersinterfaces buiten het toepassingsgebied zouden vallen. De gehanteerde definitie biedt voldoende ruimte om toekomstige evoluties te vatten zonder dat frequente aanpassingen van het regelgevend kader noodzakelijk worden.

Met het oog op de duidelijkheid en de rechtszekerheid werd ervoor gekozen om de notie “hoofdzakelijk” te schrappen uit de artikelen 3 en 4 van het besluit. Het behoud van deze notie zou immers aanleiding kunnen geven tot interpretatiegeschillen over de vraag wanneer een gebruikersinterface al dan niet hoofdzakelijk toegang verleent tot een bepaalde categorie van omroepprogramma's. Daardoor zou het risico ontstaan dat de draagwijdte van de voorziene beschermingsmaatregelen aanzienlijk wordt ingeperkt, wat niet de bedoeling is. Het criterium “hoofdzakelijk” zou bijvoorbeeld kunnen worden aangegrepen door aanbieders van gebruikersinterfaces die een gemengd aanbod van omroepdiensten ontsluiten, om te argumenteren dat de verplichtingen inzake passende aandacht niet van toepassing zijn of slechts de verplichtingen inzake passende aandacht voor één categorie van toepassing zijn. Hierdoor zou de effectieve toepassing van de regelgeving afhankelijk worden van de concrete samenstelling van het aanbod op een gebruikersinterface, terwijl net beoogd wordt om de voorziene maatregelen te waarborgen telkens wanneer de betrokken omroepprogramma's via die gebruikersinterface beschikbaar worden gesteld. De samenstelling van het aanbod op een gebruikersinterface kan ook snel evolueren, zodat een aanbieder van een gebruikersinterface die

vandaag bijvoorbeeld slechts sporadisch toegang biedt tot enkele televisieomroepprogramma's, opportuniteiten in de markt kan zien om dit aanbod verder uit te bouwen. De maatregelen inzake passende aandacht moeten dan ook worden gerespecteerd ongeacht de samenstelling van het aanbod op de gebruikersinterface. Uiteraard volgt uit de aard van de regeling zelf dat indien een gebruikersinterface uitsluitend toegang biedt tot televisie-omroepprogramma's de bepalingen inzake radio-omroepprogramma's niet van toepassing zijn, en omgekeerd. Het schrappen van de notie "hoofdzakelijk" beoogt dan ook geen uitbreiding van de materiële toepassings sfeer, maar wel het vermijden van onduidelijkheid en ontwijkingsmogelijkheden die afbreuk zouden kunnen doen aan de doelstellingen van de regelgeving. In de nota aan de Vlaamse Regering bij het voorontwerp van besluit zal hierover verduidelijking worden opgenomen.

3. Daarnaast adviseert de sectorraad Media om de VRM voldoende middelen ter beschikking te stellen om deze bijkomende bevoegdheden adequaat in te vullen.

Repliek: Het Regeerakkoord 2024-2029 bepaalt het volgende: "*We blijven inzetten op een sterke mediaregulator*". Tijdens de vorige legislatuur heeft de VRM zijn personeelsbestand met 3 VTE kunnen uitbreiden voor nieuwe taken en mogelijk toekomstige taken (zie VR 2020 1812 DOC.1567/1 en VR 2023 2311 DOC.1590/1). Aangezien een sterke mediaregulator essentieel is voor een sterk medialandschap zal dit blijvend opgevolgd worden.

4. Volgens de sectorraad Media is er een aanzienlijke asymmetrie in de aanpak van interfaces die in hoofdzaak toegang geven tot respectievelijk televisiediensten en diensten die op audio focussen. Volgens de sectorraad Media ligt de verklaring voor een soepelere regelgeving voor deze laatste vermoedelijk enerzijds in de beperktere beschikbare 'oppervlakte' op een dergelijke interface en anderzijds in het besef dat het ingrijpen in de architectuur van voice commands – die per platform sterk verschilt – een grotere technische uitdaging vormt. De sectorraad Media voert echter aan dat er vandaag ook voldoende radio-interfaces bestaan, ook in de wagen, die wél voldoende ruimte bieden om alle diensten van bijzondere impact naast de internationale spelers afzonderlijk passende aandacht te geven. In dergelijke gevallen lijkt de beperking tot passende aandacht voor Radioplayer tekort te schieten.

Repliek: De stelling dat er sprake zou zijn van een soepelere regelgeving voor interfaces die toegang geven tot radio-omroepprogramma's wordt niet gevolgd. Er is geen sprake van een minder strenge regeling, maar van een andere regeling die rekening houdt met de specifieke kenmerken van de betrokken diensten en aanbod. Radioplayer biedt gebruikers via één toegangspunt toegang tot een aanzienlijk deel van het beschikbare Vlaamse radioaanbod. De verplichting om passende aandacht te verlenen aan Radioplayer waarborgt bijgevolg in belangrijke mate de zichtbaarheid en vindbaarheid van dit aanbod. Gelet op het gebundelde karakter van de dienst wordt deze aanpak als proportioneel en doeltreffend beschouwd. Daarnaast wordt het samenwerkingsverband dat aan Radioplayer ten grondslag ligt als positief beoordeeld, aangezien het de toegankelijkheid en vindbaarheid van radio-omroepprogramma's bevordert. De regelgeving verplicht aanbieders evenwel niet om verschillende radio-omroepprogramma's onder één tegel of toegangspunt aan te bieden indien een dergelijk gebundeld aanbod niet bestaat. De gekozen regeling houdt rekening met de bestaande marktorganisatie en legt geen kunstmatige bundeling van afzonderlijke diensten op.

5. Tot slot stelt de sectorraad Media vast dat er, zelfs in het geval van een feilloze implementatie en uitvoering van deze decreetwijziging, toch nog achterpoortjes blijven bestaan. Prominente vind- en zichtbaarheid van content, zelfs al is die allerm minst van algemeen belang, is nog steeds te koop. Het zou dus zomaar kunnen dat de meest prominente 'tegels' dan ook voorbehouden blijven voor content van spelers met meer middelen dan degenen die voor de Vlaamse burger van algemeen belang zijn. De Sectorraad Media adviseert om voldoende grendels te voorzien die de marktlogica en het algemeen belang zo goed mogelijk in evenwicht houden.

Repliek: Het belang en de noodzaak van passende aandacht voor lokale spelers en lokaal aanbod wordt erkend door de decreetgever. Het bewijs daarvan is dit wijzigingsdecreet. Bij de opmaak van de regelgeving is er gestreefd naar een proportionele regelgeving. Dit houdt onder meer in dat, zoals in de memorie van toelichting is opgenomen, bij de uitwerking van de regelgeving inzake passende aandacht de contractuele vrijheid zoals bepaald in artikel 5.14 van het Burgerlijk Wetboek het uitgangspunt blijft, voor zover er geen afbreuk wordt gedaan aan wat bepaald wordt in dit wijzigingsdecreet. De in dit wijzigingsdecreet opgenomen regeling bepaalt een minimumniveau van passende aandacht. Zij doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor partijen die aanspraak kunnen maken op een bepaalde vorm van passende aandacht om aanvullende commerciële afspraken te maken, waardoor een speler meer passende aandacht kan ontvangen dan hetgeen op grond van de regelgeving minimaal is vereist. Dit wordt verduidelijkt in de memorie van toelichting. Dit is in overeenstemming met wat de onderzoekers in de Studie passende aandacht hebben aanbevolen: *“We zijn van oordeel dat het aangaan van extra commerciële overeenkomsten tussen een begunstigde dienst van ‘algemeen belang’ en aanbieders van gebruikersinterfaces mogelijk moet blijven, teneinde alle kansen te benutten die content van ‘algemeen belang’ zichtbaar en vindbaar maken. Belangrijk is wel dat deze mogelijkheid niet de passende aandacht voor andere begunstigde diensten in het gedrang mag brengen, en dat de commerciële overeenkomst op geen enkel moment andere opgelegde bepalingen aan geadresseerden kan vervangen.”*¹. Deze mogelijkheid tot aanvullende commerciële afspraken geldt echter niet voor zoekresultaten en aanbevelingen. Deze moeten op een niet-discriminerende wijze getoond worden, d.i. op een gelijke manier als de andere zoekresultaten: bijvoorbeeld alfabetisch, chronologisch of volgens genre. Het wijzigingsdecreet zal niet aangepast worden.

6. In het advies van de sectorraad Media staat dat de openbare omroep, hierin gevolgd door een aantal leden van de Sectorraad, van mening is dat op zijn minst de VRT, gezien haar openbare opdracht, een voorkeurspositie zou moeten worden gegeven.

Repliek: Er is consensus dat publieke omroepen beschouwd moeten worden als ‘van algemeen belang’. Zoals in de memorie van toelichting opgenomen, is er onder experts, regulatoren en onderzoekers overeenstemming dat ‘van algemeen belang’ niet beperkt moet blijven tot de publieke omroep. Ook andere omroeporganisaties kunnen een aanbod van algemeen belang leveren en diensten van algemeen belang zijn. De regeling inzake passende aandacht voorziet een voorkeurspositie voor de publieke omroep doordat alleen de publieke omroep verzekerd is van een automatische installatie op de landingspagina.

Uitvoerig gemotiveerd advies en opmerkingen Europese Commissie

Op 9 oktober 2025 heeft de Europese Commissie een uitvoerig gemotiveerd advies uit hoofde van artikel 6, lid 2, van Richtlijn (EU) 2015/1535 betreffende een informatieprocedure op het gebied van technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij (hierna: Richtlijn (EU) 2015/153) overgemaakt. In hetzelfde document heeft de Europese Commissie een aantal opmerkingen krachtens artikel 5, lid 2, van Richtlijn (EU) 2015/1535 overgemaakt.

Uitvoerig gemotiveerd advies

Het uitvoerig gemotiveerd advies van de Europese Commissie heeft uitsluitend betrekking op de evaluatie van het voorontwerp van decreet in het licht van Richtlijn 2000/31/EG van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt (hierna: Richtlijn elektronische handel).

- a) Toepasselijkheid van de Richtlijn elektronische handel

¹ Studie passende aandacht, 133-134.

De Commissie stelt in de eerste plaats vast dat het voorontwerp van decreet van toepassing is op aanbieders van gebruikersinterfaces, die ook aanbieders kunnen zijn van diensten van de informatiemaatschappij in de zin van artikel 1, lid 1, b) van richtlijn (EU) 2015/1535, en in de zin van de artikelen 1 en 2 van de Richtlijn elektronische handel. De verplichtingen in het voorontwerp zijn van toepassing op aanbieders die in Vlaanderen of in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest gevestigd zijn, en op aanbieders die hun diensten in Vlaanderen aanbieden. Het voorontwerp van decreet verplicht aanbieders van gebruikersinterfaces om passende aandacht te geven aan content van derden, en om daarover jaarlijks te rapporteren aan de Vlaamse Regulator voor de Media. De Commissie stelt vast dat de bepalingen van het aangemelde voorontwerp derhalve onder het gecoördineerd gebied van de richtlijn elektronische handel vallen. De Commissie heeft het voorontwerp van decreet in het licht van die richtlijn geanalyseerd.

Wat betreft het argument van de Vlaamse Gemeenschap dat het aangemelde voorontwerp van decreet tot doel heeft om de cultuur- en taalverscheidenheid te bevorderen en het pluralisme te beschermen, en dat de Richtlijn elektronische handel gelet op artikel 1, lid 6 van die richtlijn daaraan geen afbreuk doet, wijst de Commissie erop dat artikel 1, lid 6 bepaalt dat maatregelen ter bevordering van het pluralisme niettemin het EU-recht moeten eerbiedigen, inclusief de regels van de richtlijn elektronische handel zelf.

Repliek: Hier kunnen een aantal elementen tegenin gebracht worden.

Artikel 7bis van Richtlijn 2010/13/EU van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (hierna: AVMD-Richtlijn) voorziet uitdrukkelijk in de mogelijkheid voor lidstaten om maatregelen te nemen om passende aandacht voor audiovisuele mediadiensten van algemeen belang te waarborgen. Het voorliggende voorontwerp van decreet moet in eerste instantie beoordeeld worden in het kader van dat artikel. Overweging (25) van de AVMD-richtlijn 2018 zegt daarover: *“Richtlijn 2010/13/EU doet geen afbreuk aan het vermogen van de lidstaten om verplichtingen op te leggen ter waarborging van passende zichtbaarheid van inhoud van algemeen belang op grond van gedefinieerde doelstellingen betreffende het algemeen belang, zoals pluralisme in de media, vrijheid van meningsuiting en culturele diversiteit. Die verplichtingen dienen uitsluitend te worden opgelegd voor zover deze noodzakelijk zijn om te voldoen aan door de lidstaten overeenkomstig het Unierecht duidelijk gedefinieerde doelstellingen van algemeen belang. Wanneer lidstaten besluiten om voorschriften inzake passende zichtbaarheid op te leggen, dienen zij uitsluitend evenredige verplichtingen aan ondernemingen op te leggen die het belang van gerechtvaardigde overwegingen van openbaar beleid dienen”*.

Het Europees Parlement heeft het belang van artikel 7bis van de AVMD-Richtlijn duidelijk onderstreept: *“stelt vast dat de medewetgevers in de herziene richtlijn audiovisuele mediadiensten enkele belangrijke nieuwe bepalingen hebben opgenomen, met name een bepaling op grond waarvan de lidstaten maatregelen kunnen nemen om passende aandacht voor audiovisuele mediadiensten van algemeen belang te waarborgen (artikel 7bis) en een bepaling ter bescherming van de integriteit van audiovisuele mediadiensten (artikel 7ter); benadrukt dat naar behoren uitvoering moet worden gegeven aan deze bepalingen, gezien de belangrijke rol die fabrikanten van apparaten en leveranciers van gebruikersinterfaces spelen als het gaat om de wijze waarop burgers online audiovisuele mediadiensten raadplegen, ontdekken en vinden.”*²

Het voorliggend voorontwerp van decreet is een omzetting van artikel 7bis van de AVMD-Richtlijn, en moet bijdragen aan pluralisme in de media, vrijheid van meningsuiting en culturele diversiteit. Dit zal uitdrukkelijk in de tekst van het voorontwerp worden opgenomen. Een aantal algemene doelstellingen van de AVMD-richtlijn zijn opgesomd in artikel 30, lid 2 van deze richtlijn: pluralisme van de media, culturele en taalkundige verscheidenheid, consumentenbescherming, toegankelijkheid,

² Zie Resolutie van het Europees Parlement van 9 mei 2023 over de tenuitvoerlegging van de herziene richtlijn audiovisuele mediadiensten (2022/2038(INI)), punt 22. https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2023-0134_NL.html.

non-discriminatie, de goede werking van de interne markt en de bevordering van eerlijke concurrentie.

De doelstellingen van het voorgelegde voorontwerp van decreet zijn volledig in lijn met die van de AVMD-Richtlijn: de cultuur- en taalverscheidenheid bevorderen en het pluralisme beschermen. In Vlaanderen dragen alle omroeporganisaties die erkend zijn of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media aan deze doelstellingen bij: samen zorgen zij voor een breed, pluriform en divers media-aanbod waarbij elke speler belangrijk is voor de kwaliteit, het pluralisme en de ondersteuning van het lokale media-ecosysteem.

Maatregelen die gericht zijn op de bevordering van taal en cultuur en op de bescherming van het pluralisme en die verenigbaar zijn met het gemeenschapsrecht, moeten volgens de Europese wetgever beschermd worden, ook los van hun verenigbaarheid met de bepalingen van de Richtlijn elektronische handel, waaronder het oorspronglandbeginsel. Dat blijkt uit artikel 1, lid 6 van de Richtlijn elektronische handel: *“Deze richtlijn doet geen afbreuk aan maatregelen die op communautair of nationaal niveau met inachtneming van het Gemeenschapsrecht genomen zijn ter bevordering van de cultuur- en taalverscheidenheid en ter bescherming van het pluralisme.”* Belangrijk is de toelichting in dit verband in overweging 63 van de Richtlijn elektronische handel: *“[...] Daarmee mag met name geen afbreuk worden gedaan aan maatregelen die de lidstaten overeenkomstig het communautaire recht mochten nemen om [...] sociale, culturele en democratische doelstellingen te verwezenlijken en om publieke toegang te waarborgen en te handhaven tot een zo breed mogelijk scala van diensten van de informatiemaatschappij [...]”*

De Europese wetgever erkent dat de bescherming van de culturele diversiteit en het pluralisme een legitieme doelstelling is waaronder beperkingen op het vrij verkeer zijn toegestaan. Daarom heeft hij dit in het kader van de op diensten van de informatiemaatschappij toepasselijke regels duidelijk aangegeven. Artikel 1, lid 6 van de Richtlijn elektronische handel vormt een sectorale uitzondering op de Richtlijn elektronische handel en staat aldus een afwijking toe van het land-van-oorsprongbeginsel voor maatregelen ter bescherming van verscheidenheid en pluralisme.

Voorliggend voorontwerp van decreet heeft als doel om de Vlaamse mediagebruikers toegang te verschaffen tot een breed, kwalitatief en origineel media-aanbod en draagt op die manier bij tot geïnformeerde burgers, hetgeen essentieel is voor een goede werking van de democratie. De toegang tot content, zowel auditief als audiovisueel, is de afgelopen jaren erg veranderd als gevolg van de verschuiving naar meer niet-lineaire consumptie van content en door de opkomst van nieuwe poortwachters. Invloedrijke onlineplatforms, zoekmachines, aanbieders van videoplatformdiensten en aanbieders van gebruikersinterfaces van mobiele toestellen, smart TV's, smart speakers fungeren steeds vaker als doorgeefluik tussen de aanbieders van media-inhoud en het publiek. Deze spelers kunnen een beslissende invloed hebben op de inhoud en informatie waartoe de mediagebruiker toegang heeft door te bepalen welke inhoud het snelst of meest zichtbaar en vindbaar is. Artikel 7 bis van de AVMD-Richtlijn biedt de lidstaten de mogelijkheid om in dit verband de nodige maatregelen te nemen om passende aandacht voor audiovisuele mediadiensten van algemeen belang te waarborgen. Voorliggend voorontwerp van decreet is noodzakelijk om in deze context pluralisme in de media, vrijheid van meningsuiting en culturele diversiteit te verzekeren.

De toepassing van artikel 1, lid 6 van de Richtlijn elektronische handel heeft als gevolg dat voorliggend voorontwerp van decreet buiten het toepassingsgebied van deze richtlijn valt, met inbegrip van het land-van-oorsprong-beginsel. Dit is de enige mogelijk interpretatie die dit artikel niet ontdoet van enige nuttige betekenis. Indien artikel 1, lid 6 van de Richtlijn elektronische handel zou betekenen dat maatregelen die lidstaten nemen ter bescherming van pluralisme en culturele diversiteit moeten voldoen aan alle bepalingen van de Richtlijn elektronische handel, dan is dit artikel ontdaan van elke betekenis. Dit kan evident niet de doelstelling geweest zijn van de Europese wetgever.

Het is weinig aannemelijk dat met het in acht te nemen gemeenschapsrecht de bepalingen van de Richtlijn elektronische handel zelf bedoeld zijn, terwijl artikel 1, lid 6 van die richtlijn juist beoogt daarvan vrijstelling te verlenen door middel van het daarin opgenomen beginsel van onverminderde toepasselijkheid. Voorts is de vraag wat de betekenis en de draagwijdte zijn van de vrijheid die in artikel 1, lid 6 wordt geboden voor maatregelen ter bevordering van de culturele en taalkundige verscheidenheid en ter bescherming van het pluralisme, indien de lidstaten enkel bevoegd zouden zijn om regelingen vast te stellen voor aanbieders die op hun grondgebied zijn gevestigd, terwijl zij de tussenhandelsdiensten die in een andere lidstaat zijn gevestigd, in eigen land zonder eigen bevoegdheid en toezicht zouden moeten aanvaarden

Artikel 1, lid 6 van de Richtlijn elektronische handel mag niet zo geïnterpreteerd worden dat deze bepaling elke nuttige uitwerking verliest. Het is immers vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat *“wanneer een gemeenschapsrechtelijke bepaling voor verschillende uitleggingsvatbaar is, de voorkeur moet worden gegeven aan de uitlegging die de nuttige werking van de bepaling kan verzekeren”*.³ Bijgevolg moet er bij de toepassing van artikel 1, lid 6 Richtlijn elektronische handel rekening mee gehouden worden dat de Europese wetgever er bewust voor gekozen heeft om te bepalen dat de Richtlijn elektronische handel *“geen afbreuk [doet] aan”* nationale maatregelen gericht op de cultuur- en taalverscheidenheid en het pluralisme, zoals het voorliggende voorontwerp van decreet, en deze dusdanig te beschermen tegen de volle werking van de bepalingen van Richtlijn elektronische handel.

Aanvullend hierbij moet ook gewezen worden op het arrest van het Hof van Justitie van 18 december 2025 in de zaak C 366/24 waarin het Hof stelt dat artikel 1 van Richtlijn 2006/123, in lid 4 bepaalt dat deze richtlijn “geen afbreuk” doet aan de maatregelen die op nationaal niveau en in overeenstemming met het Unierecht zijn genomen ter bescherming of bevordering van culturele of linguïstische verscheidenheid of de pluriformiteit van de media. Het Hof stelt vervolgens dat de woorden “doet geen afbreuk” in hun gebruikelijke betekenis erop lijken te wijzen dat de Uniewetgever heeft willen uitsluiten dat richtlijn 2006/123 van invloed kan zijn op de maatregelen die de lidstaten nemen om de culturele en linguïstische verscheidenheid alsook de pluriformiteit van de media te beschermen of te bevorderen. Het Hof voegt daaraan toe dat uit de enkele omstandigheid dat dit lid 4 is opgenomen in artikel 1 (“Onderwerp”) van deze richtlijn, en niet in artikel 2 (“Werkingssfeer”) ervan, niet kan worden afgeleid dat het geen betrekking heeft op de toepasselijkheid van die richtlijn. Het Hof besluit in dit verband dat de Uniewetgever, teneinde de doelstelling van bescherming of bevordering van de culturele of linguïstische verscheidenheid te waarborgen, het passend heeft geacht om de maatregelen die dit doel nastreven, niet onder richtlijn 2006/123 te laten vallen, met dien verstande evenwel dat deze keuze volgens de bewoordingen van artikel 1, lid 4, ervan niet wegneemt dat moet worden nagegaan of deze maatregelen in overeenstemming zijn met het Unierecht, in het bijzonder met de artikelen 34 en 56 VWEU.

Het Hof volgt dezelfde redenering over de toepasselijkheid van richtlijn 2000/31, en stelt dat artikel 1, lid 6, van deze richtlijn dezelfde juridische strekking heeft als artikel 1, lid 4, van richtlijn 2006/123 dat in essentie in identieke bewoordingen is geformuleerd. Het Hof concludeert dat deze richtlijn 2000/31 hoe dan ook niet van toepassing is op een nationale maatregel die ertoe strekt de culturele of linguïstische verscheidenheid te behouden, zoals het Hof dit ook met betrekking tot richtlijn 2006/123 heeft opgemerkt.

Dezelfde redenering geldt naar analogie voor de verplichting voor aanbieders van gebruikersinterfaces die hun diensten aanbieden in de Vlaamse Gemeenschap om passende aandacht te besteden aan een aantal omroepdiensten en -programma's nu deze verplichting werd ingevoerd met het oogmerk van pluralisme in de media, vrijheid van meningsuiting en culturele diversiteit.

³ Zie o.a. HvJ 24 februari 2000, C-434/97, *Commissie/ Frankrijk*, ECLI:EU:C:2000:98, nr. 21; HvJ 22 september 1988, C-187/87, *Land de Sarre e.a.*, ECLI:EU:C:1988:439, nr. 19; ECLI:EU:C:1988:439. Zie ook K.Lenaerts en J.A. Guttiérrez-Fons, “To say what the law of the EU is: methods of interpretation and the European Court of Justice”, EUI Working Papers, Academy of European Law, p. 16.

Ook artikel 7bis van de AVMD-richtlijn mag niet zo geïnterpreteerd worden dat deze bepaling in sommige lidstaten elke nuttige uitwerking verliest. Indien in de huidige context van multinationale spelers in een globale mediamarkt een kleine lidstaat als België of een nog kleinere regio als de Vlaamse Gemeenschap enkel maatregelen voor passende aandacht kan nemen ten aanzien van aanbieders van gebruikersinterfaces die op zijn grondgebied gevestigd zijn, dan verliest ook dit artikel vrijwel elke betekenis en impact.

b) Artikel 3, leden 1, 2 en 4 van de Richtlijn elektronische handel

De Commissie stelt vast dat de bepalingen van het aangemelde voorontwerp van decreet van toepassing zijn op in andere lidstaten gevestigde aanbieders van diensten van de informatiemaatschappij wanneer zij hun diensten in België aanbieden. De Commissie wijst in dat verband op het oorspronglandbeginsel, neergelegd in artikel 3, leden 1 en 2 van de Richtlijn elektronische handel, op grond waarvan aanbieders van diensten van de informatiemaatschappij in principe onderworpen zijn aan het recht van de lidstaat waar zij gevestigd zijn.

De uitzondering op dit oorspronglandbeginsel die is opgenomen in artikel 3, lid 4 van de Richtlijn elektronische handel, kan enkel toegepast worden indien noodzakelijk voor één van de doelstellingen vermeld in artikel 3, lid 4, a), i) en mits naleving van de materiële en procedurele voorschriften van artikel 3, lid 4, a) en b) van de Richtlijn elektronische handel. De Commissie stelt dat, gelet op recente rechtspraak van het Hof van Justitie, algemene en abstracte maatregelen die niet beperkt zijn tot één bepaalde dienst van de informatiemaatschappij, niet in aanmerking komen voor de vrijstelling van artikel 3, lid 4 van de Richtlijn elektronische handel. Het aangemelde voorontwerp van decreet vormt volgens de Commissie een dergelijke algemene en abstracte maatregel die zonder onderscheid van toepassing zal zijn op aanbieders van diensten van de informatiemaatschappij in België, ongeacht hun lidstaat van vestiging en is dus in strijd met bovenvermelde rechtspraak.

Replik: Deze opmerkingen van de Europese Commissie kunnen als volgt beantwoord worden.

Artikel 3 van de Richtlijn elektronische handel is geen relevant beoordelingskader voor het voorgelegde voorontwerp van decreet. Dit volgt in de eerste plaats uit de bepalingen van de Richtlijn elektronische handel zelf. Uit de Richtlijn elektronische handel blijkt immers de wil van de Europese wetgever om Europese of nationale maatregelen gericht op de bevordering van de cultuur- en taalverscheidenheid en van het pluralisme, zoals het voorliggend voorontwerp van decreet, te beschermen tegen de bepalingen van de Richtlijn elektronische handel. De toepassing van de regels uit de Richtlijn elektronische handel, waaronder artikel 3, die gericht zijn op de ontwikkeling van de informatiemaatschappij, mag er niet voor zorgen dat afbreuk wordt gedaan aan nationale maatregelen die gericht zijn op de bescherming van taal en cultuur en verenigbaar zijn met het gemeenschapsrecht, waaronder de AVMD-Richtlijn en de regels inzake het vrij verkeer van diensten, zoals in het geval van het voorliggend voorontwerp van decreet.

Dit standpunt wordt onderschreven in een recente resolutie van het Europees Parlement: “*Considers that the objectives of the AVMSD are served by Member States taking measures to ensure the prominence of audiovisual media services of general interest, as well as the prominence of European works, vis-à-vis relevant user interfaces and platform services that offer their services to users in the territory of that Member State but are not themselves established there; recalls that it is important for these measures to be based on transparent and objective criteria; stresses that the Member States are free to include other types of media, such as radio, online audio or the press, when transposing the AVMSD into national law.*”⁴

De Europese Commissie verwijst naar recente rechtspraak van het Hof van Justitie. In het arrest in de zaak C-376/22 verduidelijkt het Hof inderdaad hoe artikel 3 lid 4 van de Richtlijn elektronische handel moet worden uitgelegd. Conform artikel 1 lid 6 van de Richtlijn elektronische handel doet deze richtlijn echter geen afbreuk aan maatregelen die op communautair of nationaal niveau met

⁴ Zie Resolutie van het Europees Parlement van 9 mei 2023 over de tenuitvoerlegging van de herziene richtlijn audiovisuele mediadiensten (2022/2038(INI)), punt 27. https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2023-0134_NL.html.

inachtneming van het Gemeenschapsrecht genomen zijn ter bevordering van de cultuur- en taalverscheidenheid en ter bescherming van het pluralisme. Het voorontwerp van decreet is duidelijk een maatregel die (met inachtneming van het Gemeenschapsrecht) genomen is ter bevordering van de cultuur- en taalverscheidenheid, en ter bescherming van het pluralisme.

Opmerkingen

De opmerkingen van de Europese Commissie betreffen enerzijds de beoordeling van het voorontwerp van decreet in het licht van Richtlijn 2010/13/EU (AVMD-richtlijn), en anderzijds de beoordeling in het licht van Verordening (EU) 2022/2065 (Digitale dienstenwet, of DSA).

1. Beoordeling in het licht van Richtlijn 2010/13/EU

a) Het begrip “omroepprogramma’s”

Het is voor de Commissie onduidelijk waarom in het aangemelde voorontwerp van decreet de regels inzake passende aandacht gericht zijn op “omroepprogramma’s” en niet op “audiovisuele mediadiensten” zoals gedefinieerd in art. 1, lid 1, a) van de AVMD-richtlijn. Dit kan volgens de Commissie misleidend zijn aangezien het begrip “omroepprogramma” uit het aangemelde voorontwerp afwijkt van de definitie van “programma” in art. 1, lid 1, b) van de AVMD-richtlijn. Aangezien volgens het aangemelde voorontwerp van decreet ook passende aandacht kan worden besteed aan programma’s die deel uitmaken van de omroepprogramma’s, vreest de Commissie dat een dergelijke diversificatie van de terminologie, waarbij twee verschillende termen overeen lijken te komen met een en hetzelfde begrip uit de AVMD-richtlijn, namelijk met de definitie van “audiovisuele mediadienst”, de toepassing van de regeling inzake passende aandacht in de praktijk zou kunnen belemmeren, wat zou leiden tot rechtsonzekerheid en mogelijk afbreuk zou kunnen doen aan de doeltreffendheid van de voorgestelde maatregelen.

Het is voor de Commissie ook niet duidelijk of de bepalingen inzake passende aandacht alleen zullen gelden voor “omroepprogramma’s” of ook voor afzonderlijke programma’s die deel uitmaken van omroepprogramma’s”

Replik: Deze opmerkingen van de Europese Commissie kunnen als volgt beantwoord worden.

Europese richtlijnen zijn verbindend ten aanzien van het te bereiken resultaat, maar nationale instanties hebben de vrijheid om de vorm en middelen zelf te bepalen. Bij de omzetting van een richtlijn zijn lidstaten dus niet verplicht om dezelfde concepten te gebruiken als de tekst van de richtlijn. De Vlaamse Gemeenschap heeft bij de omzetting van de AVMD-richtlijn gekozen voor een eigen, logisch samenhangend begrippenkader, dat aansluit bij de grondwettelijke bevoegdheidsverdeling in België en dat tegelijk een correcte implementatie van de AVMD-richtlijn toelaat.

De Vlaamse wetgever diende in het Mediadecreet noodzakelijk een afwijkend begrippenkader te hanteren aangezien het toepassingsgebied van het Mediadecreet breder is dan de scope van de AVMD-richtlijn: het Mediadecreet is ook van toepassing op niet-economische diensten en op radiodiensten. Het gebruik van andere concepten was dus nodig om het onderscheid met de begrippen uit de AVMD-richtlijn aan te geven.

Het woord “omroepprogramma” wordt in art 2, 28° van het Mediadecreet gedefinieerd als: “*het geheel van programma’s en alle additioneel meegestuurd informatie dat door een omroeporganisatie op basis van een programmaschema wordt aangeboden onder een merk of titel*”. Uit de memorie van toelichting blijkt dat een catalogus van video-on-demand-diensten of programma’s op aanvraag evenzeer als een omroepprogramma wordt beschouwd.

De term “lineair televisie-omroepprogramma” in Vlaanderen betekent hetzelfde als de woorden “televisie-uitzending”, “televisieomroep” of “lineaire audiovisuele mediadienst”, uit de AVMD-richtlijn (art. 1, lid 1, a): “*een dienst in de zin van de artikelen 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking*

van de Europese Unie, indien het hoofddoel van de dienst of een losstaand gedeelte daarvan bestaat uit de levering van programma's voor het algemene publiek, onder de redactionele verantwoordelijkheid van een aanbieder van mediadiensten, ter informatie, vermaak of educatie door middel van elektronische communicatienetwerken in de zin van artikel 2, onder a), van Richtlijn 2002/21/EG”.

Een “programma” is zowel in de zin van de AVMD-richtlijn (art 1, lid 1, b) als in de zin van artikel 2, 32° van het Mediadecreet een onderdeel van respectievelijk een audiovisuele mediadienst of een omroepprogramma, nl.: een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, (of een reeks van klanken of geluiden), die ongeacht de duur ervan een afzonderlijk element vormt van een door een omroeporganisatie (Mediadecreet) of aanbieder van mediadiensten (AVMD-richtlijn) opgesteld schema of een door een omroeporganisatie (Mediadecreet) of aanbieder van mediadiensten (AVMD-richtlijn) opgestelde catalogus, met inbegrip van bioscoopfilms, videoclips, sportevenementen, komische series, documentaires, kinderprogramma's en origineel drama.

Een aanbieder van audiovisuele mediadiensten in de zin van de AVMD-richtlijn kan meerdere audiovisuele mediadiensten aanbieden, of in de terminologie van het Mediadecreet: meerdere omroepprogramma's. Een programma is dan één onderdeel van zulke audiovisuele mediadienst of omroepprogramma.

De Europese Commissie heeft nooit bezwaar gemaakt tegen dit specifieke begrippenkader in de Vlaamse Gemeenschap, niet naar aanleiding van de omzetting van de richtlijn AVMD 2010 noch naar aanleiding van de omzetting van de richtlijn AVMD 2018.

b) het begrip “aanzienlijk percentage Nederlandstalige programma's”

Op vraag van de Europese Commissie heeft de Vlaamse overheid reeds verduidelijkt dat het concept “een aanzienlijk percentage Nederlandstalige programma's” in het ontworpen artikel 176/13, (nieuwe nummering 176/14) eerste lid, punt 2 van het mediadecreet hetzelfde betekent als “een aanzienlijk deel Nederlandstalige Europese producties” in artikel 184/0 van het Mediadecreet. De Commissie verwacht dat punt 2 van het eerste lid van het ontworpen artikel 176/13 (nieuwe nummering 176/14) van het Mediadecreet in die zin wordt aangepast.

Replik: In antwoord op deze opmerking van de Europese Commissie kan bevestigd worden dat de termen “een aanzienlijk percentage Nederlandstalige programma's” zoals vermeld in het ontworpen artikel 176/13, 2° (nieuwe nummering 176/14, 2°) van het Mediadecreet hetzelfde betekenen als “een aanzienlijk deel aan Nederlandstalige Europese producties” zoals vermeld in artikel 184/0 van het Mediadecreet. De formulering in het ontworpen artikel 176/13, 2° (nieuwe nummering 176/14, 2°) van het Mediadecreet wordt aangepast.

Daarnaast verzoekt de Commissie de Vlaamse overheid om meer duidelijkheid te verschaffen over de indicatoren die zullen worden gebruikt om te bepalen wat “een aanzienlijk deel” is.

Replik: Wat de vraag van de Commissie naar de indicatoren voor de beoordeling van “een aanzienlijk deel” betreft, kan worden opgemerkt dat het ontworpen artikel 176/13, 2° (nieuwe nummering 176/14, 2°), aansluit bij bestaande bepalingen van het Mediadecreet die gebruikmaken van gelijkaardige open normen. De beoordeling van wat als “een aanzienlijk deel Nederlandstalige programma's” moet worden beschouwd, zal door de bevoegde regulator gebeuren op dezelfde wijze als de beoordeling van hetzelfde criterium dat al in andere bepalingen van het mediadecreet voorkomt, zoals in artikel 184/0 en artikel 154. Het ontworpen artikel beoogt dan ook geen afwijking van de bestaande toezicht- en beoordelingspraktijk. Gelet op de aard van de norm wordt het niet noodzakelijk geacht om in de regelgeving vooraf specifieke indicatoren, percentages of andere kwantitatieve criteria vast te leggen. Dit laat toe om rekening te houden met de concrete omstandigheden van elk geval en verzekert een proportionele toepassing van de bepaling.

De Commissie stelt dat zij niet in staat is om op basis van de informatie die zij van de Vlaamse overheid gekregen heeft te beoordelen of het aandeel van programma's waaraan op het niveau van de gebruikersinterface passende aandacht moet worden besteed, evenredig is.

Repliek: In antwoord hierop kan verwezen worden naar het ontworpen artikel 176/11 (nieuwe nummering 176/12) van het Mediadecreet. De eerste paragraaf van dit artikel bepaalt welke televisieomroepprogramma's passende aandacht moeten krijgen, de tweede paragraaf omvat de radio-omroepprogramma's waarvoor passende aandacht moet verzekerd worden. De Vlaamse regering krijgt in hetzelfde artikel de opdracht om te bepalen op welke wijze en in welke mate die passende aandacht moet gegeven worden. Bij het uitwerken van de desbetreffende modaliteiten zal de Vlaamse Regering bepalen dat ook de programma's die deel uitmaken van de televisieomroepprogramma's vermeld in het ontworpen artikel 176/11, §1 (nieuwe nummering 176/12, §1) passende aandacht krijgen in die zin dat de aanbieders van de gebruikersinterfaces deze programma's moeten tonen in zoekresultaten en aanbevelingen. Diezelfde modaliteiten zullen eveneens bepalen dat de aanbieders van gebruikersinterfaces ervoor moeten zorgen dat de applicaties die toegang geven tot de televisieomroepprogramma's die passende aandacht moeten krijgen, en de programma's die passende aandacht moeten krijgen op een niet-discriminerende manier ten opzichte van andere applicaties of programma's behandeld worden.

De passende aandacht moet dus worden verzekerd zowel op het niveau van het omroepprogramma als op het niveau van de individuele programma's. De regeling blijft nochtans evenredig omdat niet alle omroepprogramma's evenveel passende aandacht genieten: de hoogste mate van passende aandacht moet gegarandeerd worden voor de televisieomroepprogramma's van de openbare omroep en de televisieomroepprogramma's van aangemelde particuliere omroeporganisaties die door de Vlaamse Regulator voor de Media worden gekwalificeerd als omroepprogramma's met bijzondere impact. In de praktijk gaat dit slechts om een heel beperkt aantal omroepprogramma's. De regeling is eveneens proportioneel voor wat betreft de programma's die deel uitmaken van de omroepprogramma's die passende aandacht krijgen. Zij moeten getoond worden in zoekresultaten en aanbevelingen, doch zonder daarbij een voorkeursbehandeling te krijgen. Wel moeten deze programma's op een niet-discriminerende wijze getoond worden, d.i. op een gelijke manier als de andere zoekresultaten: bijvoorbeeld alfabetisch, chronologisch of volgens genre.

De Commissie wijst erop dat de regels inzake passende aandacht niet discriminerend mogen zijn en niet als gevolg mogen hebben dat uitsluitend of hoofdzakelijk nationale content wordt bevoordeeld.

Repliek: In antwoord hierop kan bevestigd worden dat voorliggend ontwerp van decreet niet uitsluitend Vlaamse content of Vlaamse omroepprogramma's bevoordeelt. Het ontworpen artikel 176/11, §1, 2° (nieuwe nummering 176/12, §1, 2°) van het Mediadecreet verwijst immers naar televisieomroepprogramma's die met toepassing van artikel 176/13 (nieuwe nummering 176/14) door de Vlaamse Regulator voor de Media gekwalificeerd zijn als televisieomroepprogramma's met bijzondere impact. De voorwaarden om voor dergelijke kwalificatie in aanmerking te komen, zijn opgenomen in artikel 176/13 (nieuwe nummering 176/14). Een erkenning van of aanmelding bij de Vlaamse Regulator voor de Media is niet vereist, zodat ook omroepprogramma's van aanbieders die niet onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen in aanmerking komen om passende aandacht te krijgen.

Aansluitend bij het standpunt van de onderzoekers van de Studie passende aandacht⁵ werd aan de voorwaarden voor kwalificatie als televisieomroepprogramma met bijzondere impact toegevoegd dat het moet gaan om een omroepprogramma dat gratis beschikbaar is. Volgens de onderzoekers zou een verplichting tot prominentie voor een betalende dienst mogelijks intrusief en zelfs storend kunnen zijn voor een consument die kiest om géén abonnement te nemen op die dienst.

c) Rapportageverplichtingen

⁵ Studie passende aandacht, p. 140.

Gelet op de politieke richtsnoeren van de Commissie voor 2024-2028 die gericht zijn op het verbeteren van het concurrentievermogen van Europese bedrijven en op de vermindering van administratieve lasten, wijst de Commissie erop dat de rapporteringsverplichtingen in artikel 7, §5 van het aangemelde voorontwerp van decreet niet mogen leiden tot hoge administratieve lasten. De Commissie stelt dat de mogelijkheid om passende aandacht te geven aan individuele programma's ook gevolgen kan hebben voor de evenredigheid en de omvang van de jaarlijkse rapporteringsverplichtingen.

Repliek: In repliek hierop kan gesteld worden dat ook de Vlaamse overheid streeft naar een maximale administratieve lastenverlaging voor alle marktpelers. Daar is in voorliggend decreet rekening mee gehouden in die zin dat er niet gewerkt is met een uitgebreid en gedetailleerd rapporteringsformulier, maar dat de betrokken rapporteringsverplichting in tegendeel zeer algemeen geformuleerd is. Een minimale rapportering is noodzakelijk voor controle van de non-discriminatieplicht door de VRM, die geen rechtstreeks inzicht heeft in de werking van de zoekmachines en aanbevelingssystemen. Het ontworpen artikel 176/12, §5 (nieuwe nummering 176/13, §5) stelt enkel dat de aanbieders van gebruikersinterfaces jaarlijks aan de VRM rapporteren over de wijze waarop ze voldoen aan de verplichtingen zoals opgenomen in het decreet. Zij zullen dus informatie moeten verstrekken over de manieren waarop ze de opgelegde zicht- en vindbaarheid hebben verzekerd. Het artikel vereist geenszins dat deze rapportering elk individueel programma bespreekt dat passende aandacht heeft gekregen tijdens het voorbije jaar. Er moet enkel aangetoond worden dat de betrokken programma's in zoekresultaten en aanbevelingen op niet-discriminerende wijze weergegeven worden als andere zoekresultaten of aanbevelingen. Indien de werkwijze in een bepaald jaar niet is veranderd ten opzichte van het voorgaande jaar, kan volstaan worden met naar de voorgaande rapportering te verwijzen.

2. Beoordeling in het licht van Verordening (EU) 2022/2065

De Commissie stelt dat het aangemelde voorontwerp van decreet omtrent passende aandacht binnen het toepassingsgebied van de DSA valt, aangezien aanbieders van gebruikersinterfaces ook kunnen worden gekwalificeerd als aanbieders van online tussenhandelsdiensten. In dat verband herinnert de Commissie eraan dat de DSA een verordening is en dus in principe geen nationale uitvoeringsmaatregelen vereist. Zij stelt dat de DSA het volledig geharmoniseerde regelgevingskader bevat voor aanbieders van tussenhandelsdiensten in de Unie, inclusief online platforms, voor wat betreft hun verplichtingen met betrekking tot de content die via hun tussenhandelsdiensten wordt geleverd. De Commissie merkt ook op dat de bescherming van de grondrechten, inclusief de vrijheid en pluriformiteit van de media, centraal staat in de DSA die specifieke waarborgen bevat om de pluriformiteit van de media online te beschermen.

Repliek: Hierbij kan opgemerkt worden dat ook de AVMD-richtlijn regels bevat voor online platforms, voor wat betreft hun verplichtingen met betrekking tot de content die via hun tussenhandelsdiensten wordt geleverd. Hoofdstuk IX bis van deze richtlijn is van toepassing op videoplatformdiensten, en artikel 28ter bepaalt dat lidstaten moeten verzekeren dat aanbieders van videoplatforms passende maatregelen nemen om minderjarigen en het algemeen publiek te beschermen tegen bepaalde schadelijke en illegale content. De nationale bepalingen in uitvoering hiervan zijn complementair aan het regelgevingskader van DSA.

Aanvullend daarbij kan ook verwezen worden naar artikel 7bis van de AVMD-richtlijn dat lidstaten de mogelijkheid geeft om maatregelen te nemen om passende aandacht voor audiovisuele mediadiensten van algemeen belang te waarborgen. Dit soort maatregelen moet noodzakelijk ook kunnen worden opgelegd aan aanbieders van tussenhandelsdiensten of andere soorten online platforms, zoniet blijft dit artikel voor een groot deel dode letter en dat was wellicht niet de intentie van de Europese wetgever.

De Commissie wijst erop dat het aangemelde voorontwerp geen kwesties mag regelen die reeds onder de DSA vallen, en geen regelingen mag invoeren die naast de DSA van toepassing zijn aangezien dit tot een inconsistent rechtskader zou leiden. De Commissie verwijst in dit verband naar artikel 8 van

de DSA dat het opleggen van algemene monitoringverplichtingen verbiedt en naar artikel 27 DSA betreffende de in aanbevelingssystemen van online platforms gebruikte parameters, waaronder de verplichting om een functionaliteit aan te bieden waarmee gebruikers te allen tijde hun voorkeursoptie voor de volgorde van de aan hen getoonde informatie kunnen selecteren en wijzigen. De Commissie verwijst ook naar artikel 14, lid 4 DSA dat bepaalt dat aanbieders van tussenhandelsdiensten bij het toepassen en handhaven van maatregelen voor inhoudsmoderatie gepaste aandacht moeten geven aan de grondrechten van de afnemers van de dienst zoals de vrijheid van meningsuiting, de vrijheid en de pluriformiteit van de media en andere fundamentele rechten en vrijheden uit het Handvest.

Replik: In antwoord hierop kan het volgende opgemerkt worden. Het aangemelde voorontwerp van decreet omtrent passende aandacht kan inderdaad van toepassing zijn op spelers die ook aan de DSA onderworpen kunnen zijn. Dat gegeven is echter niet nieuw en vormt op zich geen bijzonderheid van de voorgestelde regeling. Zo bevat de AVMD-Richtlijn nog andere bepalingen die van toepassing kunnen zijn op spelers die tegelijkertijd ook aan de DSA onderworpen zijn. Door de omzetting van de AVMD-Richtlijn in het Mediadecreet bevat het Mediadecreet reeds verschillende bepalingen die van toepassing zijn op dergelijke spelers. De voorgestelde regeling inzake passende aandacht sluit aan bij deze bestaande situatie en creëert geen nieuwe vorm van overlap tussen beide regelgevende kaders. De DSA, de AVMD-Richtlijn (incl. de regels inzake prominentie) hebben bovendien een verschillend doel en regelen verschillende aspecten van de betrokken diensten. Het feit dat eenzelfde speler aan beide regelgevingen kan zijn onderworpen, doet dan ook geen afbreuk aan de verenigbaarheid van de voorgestelde maatregel met het bestaande Europese regelgevingskader.

Tussenhandelsdiensten die aanbieders zijn van gebruikersinterfaces en die geen applicaties met omroepprogramma's aanbieden, kunnen niet voldoen aan de verplichtingen van het voorgelegde decreet inzake passende aandacht en zijn daar dus ook niet aan onderworpen. Anderzijds kunnen een aantal aanbieders van gebruikersinterfaces wellicht wel gekwalificeerd worden als tussenhandelsdiensten waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is. Indien dat het geval is, zal de DSA toegepast worden, hetgeen niet onverenigbaar is met de toepassing van het ontwerp van decreet rond passende aandacht. Dit geldt voor elk van de artikelen die de Europese Commissie citeert:

- Artikel 8 DSA bepaalt: *“Aan aanbieders van tussenhandelsdiensten wordt geen algemene verplichting opgelegd tot monitoring van de door hen doorgegeven of opgeslagen informatie noch tot actief onderzoek naar de feiten of omstandigheden die duiden op illegale activiteiten.”*

De toepassing van dit artikel is verenigbaar met het voorliggende ontwerpdecreet. De aanbieders van gebruikersinterfaces worden in het kader van de regeling voor passende aandacht geenszins verplicht om de inhoud van de door hen doorgegeven omroepprogramma's te monitoren of te verifiëren. Enkel moeten zij passende aandacht geven aan de applicaties van een beperkt aantal omroepprogramma's, louter op basis van de naam van die applicaties, zonder de inhoud van deze omroepprogramma's te onderzoeken.

- Artikel 27 van de DSA heeft betrekking op de transparantie die aanbieders van online platforms moeten verstrekken inzake hun aanbevelingssystemen. De toepassing van dit artikel is verenigbaar met het voorliggende ontwerp van decreet. Niets belet dat aanbieders van gebruikersinterfaces waarop de regeling voor passende aandacht van toepassing is, transparantie bieden over het door hen gebruikte aanbevelingssysteem. Het is evenmin uitgesloten dat een aanbieder van de gebruikersinterface aan de gebruiker de optie biedt om voor een ander aanbevelingssysteem te kiezen. Dit lijkt ook in lijn te zijn met artikel 20 EMFA. Beide verordeningen hebben rechtstreekse werking en zullen dus moeten worden toegepast door aanbieders van gebruikersinterfaces, ook als zij onderworpen zijn aan de verplichtingen rond passende aandacht. Een specifiek artikel om dit aan te geven hoeft niet te worden opgenomen in het ontwerp van decreet.

- Artikel 14, 4° van de DSA stelt dat aanbieders van tussenhandelsdiensten op een zorgvuldige, objectieve en evenredige wijze tewerk moeten gaan bij de toepassing en handhaving van de beperkingen in hun algemene voorwaarden die betrekking hebben op inhoudsmoderatie en interne klachtenafhandeling. Bij de toepassing van die beperkingen moeten zij gepaste aandacht hebben voor de rechten en legitieme belangen van alle betrokkenen, waaronder de grondrechten van de afnemers van de dienst, zoals de vrijheid van meningsuiting, de vrijheid en de pluriformiteit van de media en andere fundamentele rechten en vrijheden zoals in het Handvest verankerd. Het feit dat aanbieders van gebruikersinterfaces in bepaalde gevallen aandacht moeten hebben voor deze grondrechten, staat er niet aan in de weg dat zij onderworpen zijn aan de voorliggende verplichtingen inzake passende aandacht. Daarbij mag niet uit het oog worden verloren dat de gebruikers van deze interfaces steeds de mogelijkheid hebben om met toepassing van artikel 20 EMFA applicaties die toegang geven tot omroepprogramma's met passende aandacht te verplaatsen of zelfs te verwijderen.

Het is voor de Commissie niet duidelijk of de Vlaamse wetgever bij de omzetting van de DSA aan de VRM toezichts- en handhavingsbevoegdheden heeft verleend t.a.v. aanbieders van gebruikersinterfaces. De Commissie wijst erop dat toezicht en handhaving van de DSA moet gebeuren op basis van nauwe samenwerking enerzijds tussen de verschillende nationale digitaledienstencoördinatoren (en bevoegde autoriteiten) met respect voor het oorspronglandbeginsel, en anderzijds tussen deze nationale autoriteiten en de Commissie. De Commissie verzoekt de Vlaamse overheid om ervoor te zorgen dat het aangemelde voorontwerp in overeenstemming is met het toezichts- en handhavingskader van de DSA.

Repliek: In antwoord hierop kan in de eerste plaats gespecificeerd worden dat toezicht en handhaving van het voorliggend ontwerpdecreet zal gebeuren door de Vlaamse Regulator voor de Media. Dit is een gevolg van de algemene bepaling in artikel 218, §1 van het Mediadecreet: *“De Vlaamse Regulator voor de Media heeft als missie de handhaving van de mediaregelgeving binnen de Vlaamse Gemeenschap, het beslechten van geschillen over de mediaregelgeving en het uitreiken van de media-erkenningen en -vergunningen, overeenkomstig de regelgeving”*. Aanvullend hierbij stelt artikel 217/1 van het Mediadecreet: *“De Vlaamse Regulator voor de Media is verantwoordelijk voor, of verleent medewerking bij, de toepassing, de uitvoering en het toezicht op de naleving van: 1° de digitaledienstenverordening[...].”* Met toepassing van artikel 176/10 van het Mediadecreet is de Vlaamse Regulator voor de Media een bevoegde autoriteit als vermeld in artikel 49 van de DSA, en dit voor de tussenhandelsdiensten die betrekking hebben op omroepactiviteiten, vermeld in artikel 176/9 van het Mediadecreet.

Artikel 218, §6/1 van het Mediadecreet regelt de samenwerkingen waar de Vlaamse Regulator voor de Media aan deelneemt in het kader van de DSA:

“§ 6/1. Als dat noodzakelijk is, werkt de Vlaamse Regulator voor de Media in het kader van de toepassing van de digitaledienstenverordening samen met de volgende actoren:

- 1° de bevoegde autoriteiten, vermeld in artikel 49 van de digitaledienstenverordening, aangeduid door de Vlaamse, Franse en Duitstalige Gemeenschap, de federale overheid en de andere lidstaten van de Europese Unie;*
- 2° de digitaledienstencoördinatoren, vermeld in artikel 49 van de digitaledienstenverordening, aangeduid voor België en voor de andere lidstaten van de Europese Unie;*
- 3° de Europese Raad voor Digitale Diensten;*
- 4° de Europese Commissie”.*

Nu deze bepalingen inzake toezicht en handhaving onverminderd van kracht blijven, is het voorliggende ontwerp van decreet in overeenstemming met het toezichts- en handhavingskader van de DSA.

2 INHOUD

A. ALGEMENE TOELICHTING

Voorliggend voorontwerp van decreet heeft betrekking op het garanderen van toegang tot een breed, lokaal en kwalitatief media-aanbod van algemeen belang. Als deze inhoud van algemeen belang niet zichtbaar en vindbaar wordt gemaakt, is ze niet toegankelijk voor de mediagebruiker, en kunnen omroeporganisaties hun belangrijke democratische rol niet meer vervullen met alle mogelijke gevolgen voor de samenleving. Een gebrek aan zichtbaarheid en vindbaarheid heeft ook een belangrijke economische impact op de omroeporganisaties. Artikel 7 bis van de AVMD-Richtlijn biedt de lidstaten de mogelijkheid om in dit verband de nodige maatregelen te nemen. Voorliggend wijzigingsdecreet bevat een regelgevend kader rond passende aandacht voor omroepprogramma's van algemeen belang

Verder wordt verwezen naar de algemene toelichting in VR 2025 0407 DOC.0596/1.

B. TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

Zie memorie van toelichting.

3 BESTUURLIJKE IMPACT

A. BUDGETTAIRE IMPACT VOOR DE VLAAMSE OVERHEID

Het voorontwerp van decreet heeft geen budgettaire impact voor de Vlaamse Overheid.

B. ESR-TOETS

Deze is niet van toepassing op voorliggend voorontwerp van decreet.

C. IMPACT OP HET PERSONEEL VAN DE VLAAMSE OVERHEID

Het voorontwerp van decreet heeft geen impact op het personeel van de Vlaamse Overheid.

D. IMPACT OP DE LOKALE EN PROVINCIALE BESTUREN

Voorliggend voorontwerp van decreet heeft geen impact op de lokale en provinciale besturen.

4 VERDER TRAJECT

Eenmaal de Vlaamse Regering haar tweede principiële goedkeuring heeft gegeven voor voorliggend voorontwerp van decreet zijn volgende vervolgstappen gepland:

- inwinnen van het advies van de Raad van State (adviestermijn 30 dagen);

- definitieve goedkeuring van het voorontwerp van decreet door de Vlaamse Regering;
- voorstelling van het ontwerpdecreet aan de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media van het Vlaams Parlement;
- bespreking en stemming van het ontwerpdecreet in de plenaire vergadering van het Vlaams Parlement;
- kennisgeving bij de Europese Commissie: binnen twintig werkdagen na publicatie van het voorliggend decreet in het Belgisch Staatsblad.

5 VOORSTEL VAN BESLISSING

De Vlaamse Regering beslist:

- 1° haar principiële goedkeuring te geven aan het bijgaande voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft passende aandacht door aanbieders van een gebruikersinterface;
- 2° de Vlaamse minister van Brussel en Media te gelasten over het voormelde voorontwerp van decreet het advies van de Raad van State in te winnen, met het verzoek het advies mee te delen binnen een termijn van dertig dagen, met toepassing van artikel 84, §1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

De Vlaamse minister van Brussel en Media

Cieltje VAN ACHTER

Bijlagen

- Voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft passende aandacht door aanbieders van een gebruikersinterface;
- Memorie van toelichting;
- Advies nr. 2025/042 van de Vlaamse Toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens dd. 8 juli 2025.
- Advies van de Sectorraad Media van de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media dd. 25 september 2025;
- Kennisgeving 2025/368/BE van de Europese Commissie dd. 9 oktober 2025.